

стане още по-набитъ, да направи походката си още по-пренебрежителна къмъ околния свѣтъ.

По пристанището бѣ пусто. Горѣ, въ двора на широката низка кръчма, се бѣха подслонили подъ стрѣхата рибари. Тѣ гледаха въ далечината и предъ очигѣ имъ се мѣркаха риби ята, които идатъ и изчезватъ заедно съ бурята. Вжтре, въ одимената стая, нѣколцина пиеха по шишенце вино и ржко-махаха. Разговоритѣ имъ бѣха едни и сжщи. Така сж разговаряли още тѣхнитѣ дѣди и прадѣди, така ще разговарятъ и тѣхнитѣ деца и внуци: за това, че тъкмо сега се появява паламудѣтъ, а морето не ги пуска да излѣзатъ на риболовъ.

— Отъ кжде?

— Отъ Бургасъ.

— Съ оная — Надежда?

— Ами, съ нея я! Лошъ вѣтъръ, не ни остави да отворимъ навжтре.

Извърнаха свититѣ си лица пакъ къмъ морето и се загледаха. Гледатъ, гледатъ, каточе се мжчатъ да видятъ, какво иде задъ мелтема.

— Има риба нататъкъ! Има риба нататъкъ...

— А ти тукашенъ ли си?

— Тукашенъ съмъ я. Ония аламани сж мои.

— Искамъ да те попитамъ нѣщо. Живѣе ли тукъ една Ирина. Ирина... Паскова?

— Ирина Паскова? Трѣбва да е кръчмарката отъ горния край.

— Не е тя, друга ще е. Тази бѣше дѣщеря на дѣдо Паско, знаешъ де, наемателтъ на голѣмия далянъ.

— Тя е, нали ти казвамъ! Ожени се за Игнатъ Пощата, отвориха кръчма. А той преди две години взе че умрѣ! Тя е сжщата — вдовицата Ирина.